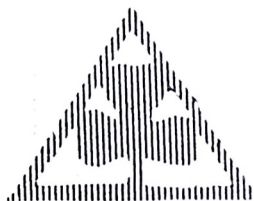

PIGESPEJDERNE

Sne over Tagene

Indhold

Den yndigste Rose * Gamle Jansens Julegave * Den lette Side * Bør man tage i Skoven i December? * Store Spejdere se her * Et Par Ord fra en sørgmunter Redaktør * Verdenschefernes Sølvbryllupsfest * Fra Korpskontoret * Depotet melder * Bøger * Landet over.

Nº 11

1937

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS ADRESSER

KORPSRAADETS FORMAND

Hr. Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, København Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Bækkeskov pr. Tappernøje.

SPEJDERCHEF

Frk. Elisabeth Flagstad, Spejderskolen, Korinth, Fyn. Telf. Korinth 67.

KORPSKONTORET

Spejderskolen, Korinth, Fyn. Telf. Korinth 67. Postgiro 38427.

INTERNATIONAL SEKRETÆR

Souschef Komtesse Naka Haugwitz, Villa »Rocca«, Korinth, Fyn.

KORPSETS DEPOT OG KONTOR I KØBENHAVN

Vester Voldgade 94. Postgiro 40673. Telf. Byen 2573 x.

»PIGESPEJDERNE«

Redaktør Fru Hanna Lund, Læssøegade 198, Odense. Telf. 7104.

BLADETS ADMINISTRATION

Frk. Anne Marie Rasmussen, Søndergade 7, Odense. Postgiro 36302.

»FØRERBLADET«

Redaktør Karen Hartvig, Voldgade 15, Sønderborg.

BØGER

HAANDBØGER

D. D. P. udkommer nyt Oplag i December

Svensk. <i>E. Lund</i>	3,50
Engelsk. <i>Baden Powell</i>	3 00
Brownies and Blue birds... ..	5,80

LEGEBOGER

Hvad skal vi lege? <i>Aage Larsen</i> (K. F. U. M.)	2,00
Girl Guide Games. <i>H. B. Davidson</i>	1,50
The Girl Guides Book of Games. <i>Alice Behrens</i>	2,75
Games for Guides. <i>A. W. N. Mackenzie</i>	2,50
Rangers Games. <i>E. Tyacke</i>	2,50

ANDEN SPEJDER LITTERATUR

The Story of a million Girls. <i>R. Kerr</i>	5,00
Travelogues. <i>Lady Baden Powell</i>	6,50
Varsity of life. <i>Baden Powell</i>	5,25
Guide Links. <i>Lady Baden Powell</i>	6 50
The Guide law... ..	0,85
Spejderloven. <i>R. Philipps</i>	0,85
indbunden	1,50
Musikermærket, Vejledning og Noder (K. F. U. M.)	0,40
Vejledning til Brandmandsmærket (K. F. U. M.)	0,40
»Painting Book«, eng. Malebog med Alverdens Pigespejdere	1,50

PIGESPEJDERDEPOTET V. Voldgade 94, København V

Den yndigste Rose

Gennem umindelige Tider har Rosen indenfor Kirken været Symbolet eller Billedet paa Vorherre og Frelser Jesus Kristus. — Vi finder dette Billede mangfoldige Steder indenfor den bildende Kunst, — vi finder det bundet af Verset i Menighedens Lovsang.

Bedst mindes og kender vi vel allesammen dette Billede fra Brorsons dejlige Salme om den yndigste Rose. Brorson siger her, at i en Tid, da Mand havde tabt den Ære at bære Guds Billedes Frugter, — i en Tid, da Verden var forvildet og øde, og Menneskenes Børn hendøde i Synden, — ja, da lod Gud en Rose opskyde og Sæden omsider frembryde.

Men jeg kender en anden Brug af det samme Billede, som forekommer mig at være i mere nøje Overensstemmelse med Evangeliet end Brorsons kendte Salme. Jeg tænker her paa en gammel tysk Salme, som i forskellige Oversættelser er ved at trænge sig frem herhjemme i vort Folk ved Siden af vore andre Julesalmer. I en af vore Salmebøger har Oversættelsen følgende Begyndelse: „En Rose er oprunden / alt paa den øde Vang“. — En anden Salmebog har: „En Rose saa jeg skyde / op af den frosne Jord“. — Og de kan i og for sig være kønne og poetiske, disse Billeder, men den Version af den gamle tyske Julesalme, som kommer Evangeliet nærmest, finder vi i den norske Salmebog: Landstads Kirkesalmebog.

Jeg vil gerne have Lov til at nævne et Par Vers af netop denne Salme, fordi den saa

klart udtrykker Julebudets Hemmelighed, der er denne, at den yndigste Rose ikke kunde og ikke skulde hverken oprinde paa den øde Vang eller skyde op af den frosne Jord, men at den nødvendigvis maatte komme som intet andet og paa en ganske anden Maade end hidtil set og kendt.

Det er den norske Præst Jørgen Brochmann, der døde 1926, som oversætter saaledes:

En rose er udsprungen
i verdens is og sne,
skjønt kulden lukker blomster —
Hvor kunde det vel skje?

Med dette Vers former Digteren for os Julebudets Gaade. Men med Evangeliet i Haanden finder han hurtigt Gaadens Løsning og besvarer selv sit Spørgsmaal med følgende Ord:

Den havde rot i himlen,
i lysets varme hjem,
men knoptung bøde grenen
sig ned i Bethlehem.

Ei kunde rosen komme
op av vår frosne jord.

Det vil med lidt andre Ord sige, at der en Julenat for mange, mange Hundrede Aar siden skete et Under, som Mand ikke kunde og ikke kan fatte med sine Tanker, men som blev en velsignende Gave til og for den endelige og barnlige Tro.

Der skete dette, at „Ordet blev Kød og tog

Bolig iblandt os“. Ordet var Kristus selv, som kom, og som kommer med Hjælp til vor Hjælpeløshed, med Tro til vor Vantro, med Ære til vor Vanære, — — som kom, og som kommer med Frimodighed til vor Angst. — Et Ord eller Ordet, som giver os alt som ufortjent og uforskyldt Gave af Naade.

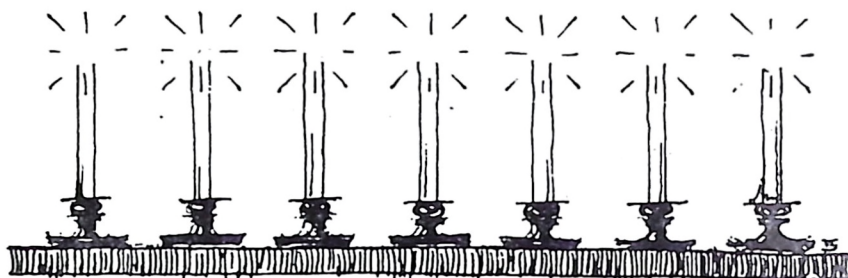
Saa lad os da høre det Ord, som det kom og dagligt kommer til os med Dom og med Naade. — Ordet, som siger til os som Dom,

at vi er Syndere, — intet andet end Syndere, — men som i samme Aandedrag siger: ja. Syndere, *men* med Syndernes naadige Forladelse.

Maatte vi lære at holde denne Jul — at leve vort Liv med vor Næste og at dø vor Død engang i barnlig og enfoldig Tro paa det Ords Dom og Naade, — i daglig Lovsang for og om

Den yndigste Rose!

Aage Stevns.

Gamle Jansens Julegave

De var tre Veninder, der havde været ude at solde; meget var det ikke blevet til, for det var hen under Jul, og der skulde jo ogsaa gerne være Raad til Julegaver, men en Pose Bolcher havde de da faaet skrabt sammen til. De stod henne ved Hjørnet af Rønnevejen, ind under Hækken for at være i Læ, og de suttede og smagte og snakkede paa rigtig Tøsemanér.

Saa dukkede gamle Jansen op, snavset og skægget og brummende som sædvanlig; han var næppe forbi, før de gav sig til at fnise.

„Uh, som han dog skræmte mig!“ sagde Else.

„Ja, Mor siger ogsaa, at han er uhyggelig!“ sagde Karen.

„Han gør da ikke noget!“ sagde Ida.

„Gør noget og gør noget — du er da lige-saa bange for ham som vi andre!“

„Nej, jeg er ikke Spor af bange!“

„Ja, da er jeg da sikker paa, at du tør ikke gaa derind og banke paa Døren, for du risikerer, at han skyder dig eller pudser Hunden paa dig!“

„Aa, Hunden gør saamænd heller ikke noget, det turde jeg da godt!“

„Jamen, saa gør det, lad os se, om du tør, saa skal du faa Resten af Bolcherne!“

„Jamen, saa giv mig dem!“

„Er du tosset, da ikke før, du *har* været derinde!“

„Hvis jeg ikke gaar derind, saa skal I faa Posen igen!“ og Ida snappede den og løb ned ad Stien til Jansens lille faldefærdige Hus. Selvfølgelig var hun bange, lidt i hvert Fald, men man skulde da nok vogte sig for at lade andre se det! — Desuden var hun ikke fri for at være en Kende forfængelig, og hun vilde gerne have Ry for Mod blandt Kammeraterne!

Inden hun hævede Haanden for at banke, saa hun sig om, jo, begge de andre stod og rakte Hals bag Hækken. Saa var der ingen Vej udenom.

Ih, sikken et Spektakel, Hunden satte i med! Og Jansens Stemme lød ogsaa, som om han mest havde Lyst til at æde hende, da han raabte indefra:

Hvem er det?"

„Peter Hansens Ida!“

Hun hørte ham rode med Laas og Slaa. Hunden var stadig ude af sig selv, bare han nu passede paa den, naar Døren gik op!

Der stod han! Han saa meget forvirret ud, men ikke egentlig vred. Og nu, da Hunden var fri, peb den indbydende, og hun bøjede sig dristigt ned og lagde sin Haand paa dens Hovede.

„Du skal ikke klappe den!“ sagde Jansen.

„Den bider ikke!“ sagde Ida.

„Næ —“ brummede Jansen, „men den har kanske Lopper!“

Ida trak Haanden til sig, men hun kom til at le, og i den Latter forsvandt hele hendes Frygt.

„Jeg vilde bare spørge, om ikke De havde Lyst til at faa lidt Bolcher?“ — Blodet steg Jansen saa underligt op i Panden, blev han rasende?

„Joe,“ han rakte Haanden ud efter Posen, „lad mig bare faa eet!“

„Nej, De skal have dem allesammen —“ sagde Ida.

Han stak Posen til sig. „Vent lidt,“ sagde han og gik ind i Huset. Ida traadte bare over Tærskelen for at imponere de andre. Lidt efter kom han igen fra Stuen, han snoede sig saa underligt gennem Døren, som vilde han ikke, at hun skulde se ind; der var vist ogsaa fælt!

„Værsgo,“ sagde han. „Spis du bare!“

Det var et Stykke Kage, et gammelt Stykke, der lugtede indeklemmt, hans Haand var ogsaa helt grimet af Jord, han havde været ude at grave Rødder op. Men Ida bed tappert i Traktementet.

„Og saa hils din Mor og sig Tak — eller er det fra dig selv?“

„Ja,“ hviskede Ida —, hun skammede sig som en Hund, for det var tydeligt, at gamle Jansen var rørt over Gaven, og hun havde jo bare indladt sig paa det for at imponere de andre.

Hun var slet ikke i Humør til at tage mod deres begejstrede Ord, da hun kom tilbage, endnu mindre til at tilfredsstille deres Nysgerrighed.

„Jeg var kun i Forstuen,“ sagde hun, „jeg saa ikke noget.“

Der gik flere Dage, men Ida kunde ikke glemme gamle Jansen.

„Mor,“ sagde hun, „maa jeg ikke bruge noget af det blaa Uldgarn til at strikke et Halstørklæde til Jansen?“

„Jo, det maa du da rigtignok!“ Mor viste tydeligt, at hun syntes om Tanken; saa havde Ida ogsaa det at skamme sig over!

Men hun var alligevel helt glad, da hun Juleaften i Skumringen bankede paa hos gamle Jansen for at aflevere Tørklædet og en lille Grankvist med to Lys, og et omhyggeligt indpakket Kødben til Hunden.

Jansen lukkede op, hun havde nær ikke kendt ham, han havde pyntet sig i en utro-

lig gammel Diplomattrakke og meget medtaget Kravesæt, han saa om mulig endnu mere sølle og forsømt ud end ellers. Men der var et rigtigt Smil paa hans Ansigt, da han kendte hende, og hvad Hunden angik, var den ellevild.

„Værsgo, og glædelig Jul, begge to, hvis De da ikke vil med op til os i Aften?“

„Nej, mange Tak —, maaske en anden Gang,“ sagde Jansen. „Hvad er der med dig, Trofast?“

Trofast havde lugtet sig til, hvad der var i hans Pakke. Kødben fik han meget sjældent ellers.

„Du skal ogsaa have noget af mig,“ sagde Jansen og gik ind efter det. „Den har været min Mors!“

Det var en smuk gammel Broche, den var saa smuk syntes Ida, men den betog hende alligevel hele Glæden ved at have givet Jansen noget; nu var det igen, som om der ingen Ære var ved det, og denne Gang havde det nu været fordi hun virkelig vilde glæde ham.

Men hendes Mor blev glad, da hun saa den, og kyssede Ida paa Panden.

„Saa gav du ham to Juleglæder,“ sagde hun. „Baade en Gave og Lov til at give en!“

Saadan havde Ida ikke opfattet det, men Mor havde naturligvis Ret i det ogsaa. Men i Fremtiden vilde hun nu forkæle Jansen rigtig tit!

Men der blev ingen Fremtid — i den Henseende: gamle Jansen døde lige efter Nytaar, Ida var vist den eneste, der græd over ham. Hendes Mor syntes i Grunden det var mærkeligt. Jansen havde dog ikke været af dem, man kom til at staa nær.

Men om Aftenen efter Begravelsen tog hun Ida paa Knæet og snakkede med hende, forklarede hende —, at Jansen havde været baade gammel og træt og nok ikke været ked af at dø.

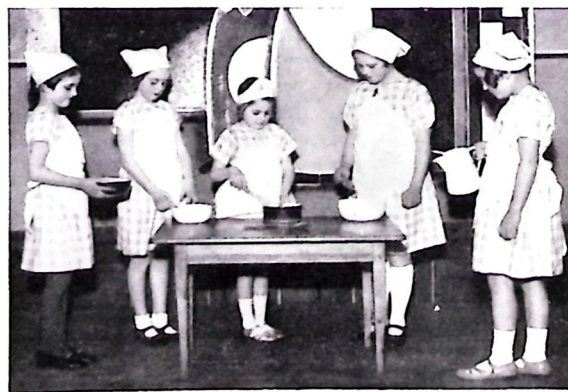
„Jamen, jeg er saa ked af, at jeg ikke fik sagt „om Forladelse“. For da jeg var derinde den allerførste Gang for at give ham Bolcher, saa var det bare, fordi de andre sagde, at jeg ikke turde, men siden hen, saa var det fordi jeg gerne vilde være god ved ham, det var det!“

„Vær du saa glad for, at du ikke fik sagt det. Det vilde bare have gjort gamle Jansen bedrøvet. — Du skal i det hele taget altid tænke dig om, før du beder om Forladelse, om du nu ikke vil lette din egen Samvittighed ved at lægge noget over paa andre. Tit er det netop Straffen, at man skal bære det alene, ved du.“

„Næe, det vidste jeg ikke.“

„Saa tænk du paa det, lille Pige, hver Gang du gaar med gamle Jansens Julegave!“

Inger Bentzon.

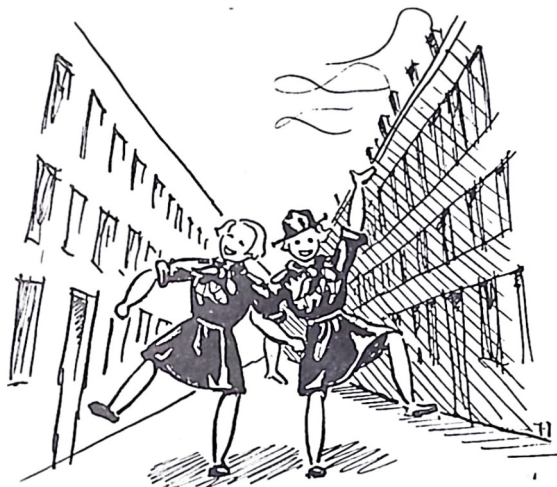
Aarhus-Blamejser ved Tropsunderholdning

Den lette side

Bidrag, idéer, løsninger, etc. sendes til Jytte Jensenius, Raadhusstræde 1, 4. sal, København K

Hurra for de oprullede ærmer —

* * *

Babyhat eller spejderhat?

Se engang paa din hat. Buer skyggen ikke op som paa en babyhat? — Eller bølg den ikke som en landevej paa Fyn?~~~~~
Et godt raad: Læg hatten paa et strygebræt og pres skyggen med et vaadt stykke og et strygejern, saa bliver den helt plan og stiv. Det vil sikkert pynte

vældigt paa nytårsparaden.

Eller er der maaske en anden, bedre metode? Ja, for eks.: Ønsk dig en ny hat i julegave!

OBS! Bidrag modtages **OBS!**
Hjælp allesammen med til at »Den lette side« kan komme i bladet hver gang.

En skimmel efterlyses

I patruljeførerlejren i sommer udtalte Chefen det ønske, at korpselejren 1940 vilde blive saa stor, at lejrinspektionen blev nødt til at foregaa til hest. — Chefen selv foretrak en skimmel.

Da det afgjort ikke er for tidligt i store træk at begynde forberedelserne til en saa stor lejr, har »Den lette side« paataget sig dette hverv at skaffe Chefen den ædle ganger.

Eventuel indehaver og udlaaner af en absolut skikkelig og frem for alt ikke spinkel skimmel bedes venligst indgive meddelelse herom snarest.

Præmieopgave

Kig paa hende her!
Forhaabentlig ser I straks, der er en masse i vejen med hende. Prøv om I kan finde **10 ting ved hende, der burde være anderledes.** Indsend svarene inden 1. jan. til adressen øverst paa siden. — Mellem de rigtige løsninger bliver der trukket lod om et eksemplar af **Haandbogen, ny udgave.**

glædelig jul

Bør man ikke tage i Skoven i December?

Bør man tage i Skoven i December?

Ja, hvis det bliver Snevejr eller Frost nok til Skøjteløb, saa er der vel ingen Tvivl. Men saa en almindelig Decembersøndag af Gennemsnitsslagsen med Taage og fin Støvregn eller med graa kedelige Skyer og kold Blæst. Ja, naar man er Spejder, har man vel forlængst — i Teorien i hvert Fald — slaaet fast, at man skal ikke begrænse sine Ture til de Dage, hvor Barometret staar paa smukt. Og hvis man har prøvet at praktisere sine Teorier, saa har man snart opdaget, at Danmarks Natur har flere Ansigter end det, vi faar at se i Sommerferien, og at ingen af dem er kedelige for den, som bruger sine Øjne, og som ejer noget af den herlige Evne at kunne lægge Mærke til de smaa Ting.

Altsaa tager vi Vindjakken og Vanterne paa og drager til Skovs.

Landevejen er lidt ensformig paa denne Aarstid — kun Vintersædens grønne Firkanter titter op i alt det graa. Grøfterne, der i Sommer var fyldt „til Randen“ med Blomster, har kun nogle tørre og tomme Frugtstande at vise frem. Og dog — hvis vi ser godt efter, kan vi maaske finde enkelte forsinkede Blomster: en hvid Bellis mellem noget halvvissent Græs eller en Døvnælde eller Tvetand i Læ af en Hasselhæk. Hækkene — baade dem mellem Markerne og dem i Skovbrynet bag Stengærdet — maa vi se lidt nærmere paa. En enkelt Hasselnød kan vi maaske finde under Buskene — i hvert Fald er der da Skaller med tydelige Mærker af Skovmussens smaa skarpe Tænder. Og saa er der jo Hyben; de lyser langt bort, og sikken de kan pynte, hvis vi tager en lille Gren med hjem til Vasen i Stuen. Vi vil modstaa Fristelsen til at plukke en stor Buket af dem og af Tjørnebærrene paa Hækken ved Siden af; for det er jo Smaafuglenes Spisekammer, vi besøger, og det skal de selv have Lov at tømme. Rønnebærrene liver ogsaa op i Landskabet, og Slaaenbusken, som vi hilste paa i Blom-

stringstiden, da den lignede en hel Sky af Sne, staar nu og fremviser med Stolthed sine Bær, der ligner blaa Druer. Vi skal selvfølgelig spise et Par af dem og mærke den ejendommelige Virkning, at „Munden bliver mindre“.

Sikken en Mængde Blade, der nu ligger i Skovbunden. Vi kan ikke lade være at tænke paa, hvor længe det vil vare inden de øverste Lag vil blive til Muld. Men vi véd, at det vil ske. Hvis vi fjerner Bladene, kan vi se de mange smaa Klumper af blød fin Jord. De Klumper har ogsaa en Gang været gule og brune Blade; at de er blevet til Muld kan Skoven takke sin dygtige, ihærdige Hjelper, Regnormen for. Det er dog ikke brunt alt det, vi ser, naar vi kigger hen over Skovbunden; hist og her titter de grønne Mostæpper frem. De er lige saa bløde og friske som i Sommer; men vi lægger mere Mærke til dem nu, fordi de er det eneste grønne, som Øjet træffer i Løvskoven. Hvis vi piller en af Puderne lidt i Stykker, kan vi finde nogle af de Beboere, som har slaaet sig ned for Vinteren i det tykke, lune Tæppe: en lille Løbebille, som for Tiden slet ikke føler Trang til at løbe, en Puppe, som „kan blive til hvad det skal være“, et Tusindben, der har rullet sig sammen som en Spiral og nogle sorte Kugler, som nødtvungent ruller sig ud og afslører, at de er Bænkebidere.

Træerne ser større og mere ærværdige ud nu, da de har mistet Sommerdragten. Ser man op mellem Kronerne, hvor Træerne staar tæt, er det som et forvirret Fletværk af Stammer og krogede Grene. Og dog har hver Art sin særlige Maade at bygge Kronen op paa — det har vi rig Lejlighed til at lægge Mærke til nu, hvor Bladene er borte. Iøvrigt er det maaske nok værd at prøve om vi kan kende Træerne ved at se paa deres Bark. Det er ikke saa helt nemt. De gamle Træers Bark er runken og sidder ofte i store løse Flager. Vi kigger forsigtigt ind bag en saadan Flage;

der er Borehuller og Larvegange og maske et lille flint Spind med Edderkoppeæg, som ikke er blevet til noget. — Vi lægger ogsaa Mærke til de mange Lavplanter, som vokser paa Stammen og Grene som Traade eller Skorper eller Frynser. Og vi mindes, at vi har hørt noget i Botanik om, at Laven i Virkeligheden er et Kompagniskab mellem to andre Planter: Grønalger og Svampe; og at det er Svampen, der bruger Algen som en lydig Slave til at skaffe de Næringsstoffer, som den ikke ved egen Hjælp kan frembringe af Luften og Vandet og Barken. Højere oppe paa Stammen sidder en stor Fyrsvamp; den har ingen Alger til at hjælpe sig; saa maa den bruge Træet selv som „Forraadskammer“.

Der er ikke mange Fugle i Skoven nu; men de, der er, er lettere at faa Øje paa. Inde

mellem Stammerne arbejder Solsorten; den er saa ivrig, at den staar paa Hovedet i det brune Løv. Hvis vi forstyrrer den, flyver den bort lavt over Jorden og skælder ud med sin skarpe Metalstemme. Kragerne viser sig som sorte Silhuetter over Grenene. Spætten hamrer paa en gammel Stamme, og Bogfinken og Spætmejsen har nok at gøre baade foroven og forneden. Paa den smalle Sti lugter der af Ræv; vi kan sikkert finde Resterne af Maaltidet: nogle sorte Fjer eller et Stykke af et Fuglekranium eller maaske en stump Ben med en Metalring om — et sikkert Tegn paa, at Mikkell har været paa ulovlige Veje.

Det bliver tidlig mørkt saadan en Decem-berdag. Paa Vejen til Stationen kommer Tusmørket, og det er som Skoven bliver endnu mere stille

Fra „Spejdernes Magazin“.

Store Spejdere se her!

Der tales saa meget om, hvordan Førerne i de forskellige Troppe skal tilrettelægge Arbejdet for os store Spejdere i Troppen; men har vi store Spejdere tænkt over, hvad vi gør, eller om vi i det hele taget gør noget for at udfylde Pladsen som Spejder.

Har vi været Spejder en Aarrække og stadig taget imod, hvad Spejderbevægelsen lærte og gav os, saa maa vi huske paa, at det Øjeblik ogsaa kommer, da vi maa yde noget til Gengæld, og hvad mere er rimeligt, end at vi tager fat naar vi er blevet store Spejdere og ikke rigtig ved, hvad mere vi skal lære af Prøver og Duelighedstegn og nærmest gaar og „driver“ i Troppen, og maaske lidt efter lidt taber Interessen, indtil vi til-

sidst helt gaar ud. Hvis vi i Stedet for forsøger at yde lidt til Troppen, maaske hjælpe Tropsføreren eller muligvis sætter os mere ind i Korpset og dets Gang og virkelig fatter Interesse for den Side af Spejdersagen, og paa en Maade forsøger at uddanne os til Førere eller andet Hverv, saa vilde Lysten til Spejderarbejdet ikke alene vedblive, men vokse meget mere; thi jo mere vi lærer Spejderbevægelsen at kende, og jo dybere vi naaer ind til Kernen, jo mere opdager vi, at vi slet ikke kan undvære at være Spejder.

Det er jo ikke os alle, der egner sig til at være Førere; men der er saa rigeligt at gøre inden for selve Korpset, og jo mere Hjælp vi yder, jo mere Glæde faar vi selv.

Der findes jo ogsaa de af os, der paa Grund af Studie eller Arbejde maa holde op med Spejderarbejdet; men hvorfor kommer vi saa ikke igen, naar vi faar mere Tid senere hen? Vi maa ikke glemme, at vort Korps altid har Brug for os, og jeg tror ogsaa, at de af os, der virkelig har faaet noget ud af at være Spejder og været glad derfor, vi ønsker ogsaa at yde Gengæld og gøre det lige saa dejligt for andre, som vi selv har haft det.

Der begynder rundt omkring i Korpset at blive dannet Seniorpatruljer og Troppe, der netop har det Øjemed at samle store Spejdere, hvoraf nogle maaske ikke har ret megen Tid tilovers, og hjælpe dem til at faa mere ud af Spejderarbejdet dels gennem Kammeratskab og dels gennem Hjælpetjenester, end de faar ved at gaa og som sagt „drive“ i Troppen.

Lad os melde os til disse Seniorpatruljer og yde vort til, at Spejderbevægelsen vokser, ved at gaa op i dens Arbejde med Interesse og Iver, saa tror jeg, vi vil faa mere ud af at være Spejder; thi Spejderbevægelsen er Aktivitet og Karaktertræning.

Kippe.

Ovenstaaende Stykke fra en stor Spejder er meget aktuelt, for det maner endnu engang alle Troppe til at tage fat paa det Seniorarbejde, som nu gærer og gror i Korpset. I næste Blad haaber jeg at faa Plads til den

Ramme, vi fra Korpset har lagt for Seniorpatruljer og Troppe — det samme Stykke staar i den nye Udgave af Haandbogen, som kommer nu til Jul.

„Kippe“ skriver, at ikke „alle egner sig til Fører“. Jeg vil sige, at flere egner sig end de selv tror, for det at være Fører er i de sjældneste Tilfælde noget, man er født med — men i mange Tilfælde noget, der kan læres. Prøv, I store 16—17 Aar Spejdere, at gaa over i Seniorarbejdet, og tag fat dér med det for Øje, at I er Spejdere — gerne vil blive ved dermed og at Seniortiden skal lære jer *hvor* og *hvordan* I engang kan tage fat og føre Arbejdet i det danske Pigespejderkorps videre frem. Brug jeres Tid som Seniorspejdere til at trænge ind til Spejdersagens Kerne, og prøv at faa jeres Kammerater, som ikke før har været Spejder, med ind i jeres Kreds. Det er helt forkert altid kun at agitere for Tilgang til Troppen blandt de, der er i Spejderalderen. Det er til stor Glæde for den 16—17-aarige at blive Spejder, og alle I „gamle“ skal lade de nye mærke, at de kommer ind blandt Venner, hvor fælles Interesser binder og hvor de møder: Idealisme — Kammeratskab og friskt Liv!

Redaktøren.

Et Par Ord fra en sørgmunter Redaktør

I den sidste Uge har jeg modtaget to harmdirrende Protester fra Troppe, som beklager sig over, at de ikke har faaet deres Blade i stort nok Antal — og begge Gange har det vist sig, at de har faaet netop det Antal, de har betalt for — og flere kan man ikke forlange at faa.

Hver Spejder i Troppen skal have sit Blad, og derfor maa de respektive Regnskabsførere sørge for at vide, *hvor mange* Spejdere Troppen tæller og sende det rigtige Beløb ind.

I Hillerød er Blaamejserne flinke til at danse Folkedans; de har optraadt ved forskellige Lejligheder og høstet stort Bifald

Bladets Regnskabsfører eller Redaktøren kan ikke sidde i Odense og vide, hvor mange Spejdere, Troppene vokser med, naar I intet meddeler os.

Se nu at faa Orden i den Ting. Næste Gang, Bladpenge skal indbetales, er inden 5. Januar for *Januar Kvartal*, 75 Øre pr. Spejder paa Giro 36302.

Og, kære Spejdere, vær selv om jer for at faa jeres Blade. Jeg mærker tit, at I først har faaet det Blad, som Troppen har modtaget den 16., langt henne paa Maaneden — og det var ikke Meningen.

Vi gør os megen Umage for at lave Bladet, saa det kan interessere jeg alle, og intet er glædeligere end at mærke I er glade for at faa det — og intet mere nedslaaende end at møde en Spejder, som siger: „Sidste Blad, næh, det har jeg ikke læst — jeg har vist ikke engang faaet det!“

Spejder — *kræv* dit Blad, du har *Ret* til det, naar du har betalt Kontingent.

Det var det sørgelige Afsnit.

Saa til det muntre!

Inden vi tager fat paa et nyt Aar, vil jeg takke alle de mange, som har skrevet til mig og med Bidrag, Billeder, Raad og Daad har hjulpet med til at skabe Bladet i 1937. Jeg haaber paa et ligesaa godt Samarbejde i 1938. Og skulde der nu sidde en og anden rundt om i Landet og være gal i Hovedet, fordi de ikke har hørt fra Redaktøren, saa er det fordi jeg har maattet opgive at skrive til hver enkelt, min Tid kan ikke række dertil, men min *Tak* kommer her, og saa haaber jeg, I belønnes, naar I ser jeres Bidrag paa Tryk. Tak fro venlige Ord og for Udskæld i al Venskabelighed — saaledes har jeg opfattet alt, hvad jeg har faaet af den Slags, det var ogsaa saadant ment, ikke?

Bladudvalget har allerede lagt flere Planer for 1938 — en af dem er, at Bladets 20 Aars Fødselsdag skal fejres med et ekstra fint Blad, som I faar i Februar Maaned. Til det samler jeg paa Billeder — mange og gode Billeder,

som skal illustrere danske Pigespejderes Liv og Færden. Vil I hjælpe mig?

I Juleferien faar I god Tid til at finde Billeder frem og ligeledes tænke over, hvad I gerne vil have, Bladet skal indeholde. Frem med jeres Ønsker og slaa jer ikke til Ro med, at der er god Tid — jeg maa høre fra jer inden 15. Januar.

En rigtig glædelig Jul ønsker jeg jer alle.
Redaktøren.

Verdenschefernes Sølvbryllupsfest

Egentlig skulde dette være et Juleeventyr, men mon I alligevel ikke glæder jer med mig over vore Verdenscheferes Fest.

Jeg læste det i „News Bulletin“, der udgaar hver tredje Maaned fra Verdensbureauet i London, og her er det.

Omtrent 300 Gæster samledes den 2. Nov. i „May Fair Hotel“ i London til en Festbanket for Lord og Lady Baden-Powell, men Tusinder var med i deres Tanker.

Det var et vidunderligt Syn: Prinsesse Mary, „Princess Royal“, som hun hedder, var Midtpunktet, hun saa meget skøn og værdig ud, som hun gør ved alle Pigespejder-Sammenkomster. Ved hendes ene Side sad Lady Baden-Powell, hun saa pragtfuld ud i en dejlig Sølvkjole og Sølvkrone paa det mørke Haar; paa Prinsessens anden Side saas Verdenschefen med mange Dekorationer, rank og spændstig. Da hans Stemme klang gennem den store Sal, var det umuligt at tro, at han snart er 81 Aar.

I Spisesalen var endvidere forsamlet Dreng- og Pigespejder-Divisionschefer med deres respektive Ægtefæller. En lille Del af Chefernes store Familie var ogsaa tilstede.

Lord Somers, Spejderchef for England, bød Prinsesse Mary velkommen og forklarede, at den Gave, der overræktes Cheferne, repræsenterede Tusinder af Drenge og Pigers Kærlighed fra hele Verden. Indsamlingen var foregaaet saaledes, at alle Dreng- og Pige-

spejdere havde betale en Penny og Ulveunger og Blaamejser kun en halv.*)

Et Tæppe blev draget tilside, og Gaven kom tilsyne: et pragtfuldt komplet Sæt Bord-sølv med en Klokke til Verdenschefen og et Ur til Verdenspigespjederchefen. En Check paa 2600 Pd. Strl., Restsummen fra de indsamlede Penge, overrakte Prinsesse Mary Pigespjederchefen, som sagde, at hun og Verdenschefen vilde bruge dem til Fremme af den Sag, der laa deres Hjerter nær.

Lady Baden Powell talte enkelt og rørende om Lykken i Ægteskabet. Hun inddelte de 25 Aar i Afdelinger, hver paa 5 Aar, den første var helliget deres Hjem og de tre smaa Børn, de næste 5 Aar, lige efter Kri-gen, havde de set Spejdersagen vokse og brede sig; under den tredje Periode havde de begyndt deres lange Rejser, hvor de besøgte Dreng- og Pigespejdere i alle Dele i Verden; i den fjerde Periode var de store internationale Lejre, Konferencer og Jamboréer anbragte, og i den femte, den lykkeligste af dem alle, skønt den var begyndt med mørke Skyer, Verdenschefens Sygdom, havde den bragt dem Frugten af deres Arbejde og den nye Lykke, deres Børnebørn.

Saa talte Verdenschefen om sine to paa hinanden følgende Liv, det første, som han helligede sin Løbebane som Soldat, henvist til sine Mænds Tillid og Kærlighed — hans andet Liv, meget lykkeligere end det første, havde bragt ham Spejdernes og hans egen Families Kærlighed. Knudepunktet i hans Tale var Kærlighed, den Magt, som alene kan hjælpe og beskytte i Verden.

Det var et opløftende Syn at se en Mand og en Kvinde fuldkommen lykkelige, og som gennem 25 Aars Liv og Arbejde sammen havde været i Stand til at øse ud af deres Lykke til Millioner af andre.

Fromse.

*) Mon ikke disse Ord vil sanke gloende Kul paa en Del Spejders og Føreres Hoveder? Korpset har nu været saa rar at sende Penge for jer, men hvis nogle glemsomme fortryder, kan de jo sende deres 10 Øre til Korpskontoret.

Fra Korpskontoret

NYE TROPPE:

Tønder Trop: Fru Maren Rosenkjær, Tønder.

Struer Trop: Frk. Vera Jensen, Danmarks-gade 30, Struer.

NYE TROPSFØRERE:

Graasten Trop: Bestyrerinde Frk. Drewes, Graasten Husholdningsskole, Graasten.

Haderslev Trop: Lærerinde Frk. S. Schrøder, Naffet 19, Haderslev.

Tropsførerne bedes huske, at der ogsaa skal betales Korpskontingent for Blaamejser.

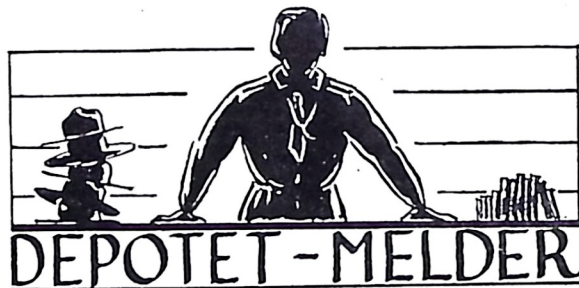
De Spejdere og Førere, der ønsker at faa deres Vandrekort fornyede, bedes indsende Kortene til Korpskontoret og samtidig indsende 2,00 Kr. i Kontingent for 1938. Spejdere i København kan faa deres Vandrekort fornyede paa Korpskontoret i København, Vester Voldgade 94.

Korpssekretæren.

NYE RIDDERE OG 1. KLASSES SPEJDERE

Eva Reé, Esbjerg Trop, nu paa Spejderskolen, har taget Riddersnoeren.

Bodil Nielsen, Ribe Trop, har taget 1. Kl.s Prøven.

Der er sket store Forandringer paa Depotet, hele Depotet er flyttet ned i Stueetagen, og Depotet har faaet meget mere Plads. Husk, naar I er i Byen, at komme ind og se det.

I har vel alle sørget for at faa Depotets nye Prisliste? Den er sendt til Jeres Tropsførere.

Vi har faaet en ny Vare paa Depotet, det er Førerskindhandsker med Sluf, det er samme Slags, som de engelske Spejdere bruger. Pris 8,50 Kr.

Naar dette Blad gaar i Trykken, har vi sikkert faaet den nye Haandbog, glem ikke at skrive den paa Ønskesedlen, alle I, der ikke har den.

Husk, naar I skriver Julekort, da at skrive paa Korpsets fine, nye Kort, der ogsaa faaes paa Depotet.

Spejdere fra Provinsen, der kommer til København inden Jul og i Juleferien, er hjertelig velkommen til at se Depotet, i Aar er der aabent mellem Jul og Nytaar.

Bøger

Marie Møller: Hallo, Canada! (Jespersen og Pio.)

Et ungt, nygift Ægtepar starter til Canada uden videre Penge paa Lommen for at se, om det er Fremtidslandet for dem. Bogen fortæller om deres Modgang og Medgang, alle Besværligheder tager de med godt Humør og oprejst Pande, saa de klarer Ærterne. Dog tager de hjem igen, og er det maaske nok en Skuffelse, har de med sig en Pose fuld af glade Minder. Bogen er skrevet i et fornuftigt Sprog, og den er netop den rette at give unge, rejselystne Piger i Hænde — selv om de ikke agter sig helt til Canada. Det er sjældent at faa fat paa en Ungpige bog af Værdi som denne.

Skal du købe et Julehefte, saa tænk paa Spejder-Jul, der udgives af K.F.U.M.-Spejderne og Det danske Spejderkorps.

Det er et udmærket Blad, som du baade kan have Glæde af at læse selv — og af at give bort.

M. K.

Jenny Kammersgaard og Niels Anesen: Svømmetur. (Gyldendal.)

Bare man ser Omslaget paa denne Bog bliver man i godt Humør, og det vokser mens man læser den — eller rettere forvandles til en knusende Respekt. Et Pige barn sætter sig en Ting i Hovedet — en i sig selv formaalsløs Ting: den at svømme længere end nogen anden før har gjort. — Ingen tror hun kan — ingen hjælper hende i de første vanskelige Aar — Penge eller Forudsætninger for at komme i Forbindelse med Mennesker mangler hun — hun ejer kun en ubændig Viljestyrke og Tro — og

om hendes Sejr fortæller Bogen. Læs den og glæd jer over de storartede Billeder.

Aage Krarup-Nielsen: Sol over Mexico. (Gyldendal.)

Det er dejligt at faa fat paa en Solskinsbog i graa, sludfulde Dage. Aage Krarup-Nielsen fører os til Sol og Fest i det fremmedartede Land Mexico. Hvor ved man i Grunden lidt om det Land og dets Befolkning i Forvejen — men inden Bogen er slut, har man levet med paa Rejser rundt omkring i det udstrakte Land og har lært at holde af det.

Bogen er anbefalelsesværdig til al dansk Ungdom — ikke mindst paa Grund af det rige og glimrende Billedmateriale.

Bror Valentin: Min Billedbog. (Gyldendal.)

Det er rigtigt at tage Fotografiet i Brug, som det er gjort i denne Bog. Den indeholder 40 store, smukke Billeder af Dyr — Legetøj — Natur o.l., som Børn kender. Børn vil elske de store, klare Billeder og sidde og studere alle Enkelthederne. De smaa Vers er ligefremme og vil paa sine Steder nok tale til Barnet, men jeg tror i de fleste Tilfælde mest til den, som holder af Børn og sidder og læser for dem og viser dem Billeder.

Estrid Ott: Bimbis store Rejse. (Jespersen og Pio.)

Bimbis Bog om Babsi, som kom sidste Aar, blev modtaget med stor Jubel af alle Børn. Nu kommer heldigvis Fortsættelsen — Bimbi kommer med Onkel Hans og Lilian Jorden rundt, og som den heldige Tøjlefant han nu engang er, oplever han det utroligste og fortæller os det, saa vi maa lytte og le — begge Dele paa en Gang!

En herlig Blaamejsebog.

Estrid Ott: Børnene i det rullende Sommerhus.

I Automobil med Paahængsvogn Danmark rundt — det faar vel alles Øjne til at straa ved Tanken. Estrid Otts fire Børn prøvede det i Virkeligheden i Sommer, og deres Mor har skrevet en hel Bog derom. Den skulde I læse. Vi ser Danmark som vore yngste Spejdere ser det, naar vi tager paa Tur, og vi erfarer, at der i de dagligdags Omgivelser ofte er meget mere at se end vi tænker paa, det gælder blot om at bruge Øjne og Forstand samtidig. Billederne er ikke helt saa gode som i de tidligere Bøger om Børnene.

Artiklen om Amerikaturen mangler desværre i dette Nummer, fordi Jytte har været syg og ligget paa Hospitalet. Vi ønsker alle god Bedring og haaber at høre fra Jytte i Januarbladet.

Kære Redaktør!

I Patruljeførerkursus'et havde jeg et Patruljesæt med, mærket I. Patr.; da jeg kom hjem, manglede desværre Panden, der har et Skaft til at klappe sammen. Der skulde vel ikke være en fra II. Trop, der havde faaet den med hjem? Tænk, hvilken Katastrofe, hvis vi ingen Bøffer faar i næste Lejr! Den, der finder Panden, bedes sende den til mig.

Kirsten Gram, Kavalerboligen, Hørsholm.

Søndag den 28. November fejrede Hvidegaard Trop sin 20 Aars Fødselsdag ved en Fest for Tropsraad, Forældre og Spejdere. Hvidegaard Trop er stiftet af Sisse Mørk-Hansen for 20 Aar siden, og Sisse er stadig Tropsfører, det er vel nok enestaaende.

Kl. 2½ var Salen i Lyngby, hvor Festen foregik, fyldt med Forældre og Venner. Spejderne opførte forskellige Opvisninger, hver Patrulje havde sin. Der blev opført en Skolscene, omvendt Gymnastik, et Patruljemøde, og mange Sange blev sunget. Derefter begav man sig til Kaffebordet, hvortil Spejderne havde bagt mange herlige Kager, som de nu serverede. En lille Spejder talte for Tropsføreren, og Tropsraadsformanden, Lærer Weile, for Troppen, som han ønskede endnu mange gode Aar. Tropsraadsformanden overrakte Troppen en flot Pokal, som skulde vindes tre Gange af en Patrulje for at være Ejendom. I Bunden af Pokalen var Forskrifter, hvorefter den kunde vindes, som hver Patrulje fik overrakt. Pokalen var blevet overrakt Tropsraadsformanden af en Spejder, da han kom, og ingen vidste, hvem der var Giveren, der ønskede at forblive anonym. Troppen blev naturligvis henrykt for den flotte Gave, som vil ansøre Spejderne til at faa nogle meget dygtige Patruljer.

Efter endnu nogle Taler og „Der er et yndigt Land“ skiltes man efter en god Eftermiddag.

M. Kryger.

Sammen med Det danske Spejderkorps, Sæby Trop, holdt de blaa Pigespejdere i Sæby for første Gang en Fest den 2. Decbr.

Underholdningen gik livligt hele Aftenen, og Pigerne hævdede sig udmærket baade med Sang og ikke mindst — med glimrende Komediespil. I Pavsen bortloddedes en Løber og en Lampe paa amerikansk Lotteri, og da Salen var fuld, var ogsaa det økomoniske Udbytte af Aftenen udmærket. — h.

Kære Redaktør!

For ikke at udsætte mig selv for en eller anden overraskende middelalderlig Straf har jeg her, efter Deres raffineret udspekulerede officielle „Paa-mindelse“ i Bladets sidste Nr., Fornøjelsen at sende Dem Referat af vor Efteraarsfest, idet jeg haaber, at jeg saa er tilgivet for mit Drivari.

Deres med megen Agtelse

Alpha Schønholtz.

REFERAT AF FESTEN DEN 3. OKTOBER.

Søndag den 3. Oktober holdt Dr. Dagmar Trop sin aarlige Tropsfest, som altid plejer at forme sig som en Indledning til Vinterhalvaarets Arbejde. Lang Tid i Forvejen havde alle Patruljer arbejdet med Planer og Underholdning. Vi plejer altid hos os at afholde et Stabsmøde ca. 2 Maaneder før Festen, til dette Møde faar Seniorer, Patr.-Førere og Assistent Besked paa at bringe Forslag med til Efteraarsfesten. Forslagene bliver drøftet, Bestemmelser for Underholdning og Arbejdsfordeling vedtaget, Førerne gaar saa hjem med Underholdningsstof, som de saa træner deres Patruljer med. Saaledes ogsaa i Aar. Vi kunde rigtig mærke paa Patr.-Førerne, at de havde været til Førertræning, og at de havde haft Øjnene med sig og taget noget med sig hjem.

Allerede Kl. 7,30 begyndte Folk at strømme ind, og Kl. 8 var Salen fuld. Efter at Tropsraadsformanden, Pastor Koch, havde budt Velkommen, og takket Publikum for den stadig stigende Interesse for Spejderarbejdet, gik Underholdningen slag i Slag. Først viste Troppen sig fuldtallig paa Scenen, og sang en rask Velkomstsang (1 Vers kun), som jeg gerne giver videre til Troppene i andre Byer, (den slog Kegler hos os). Saa fulgte en Sketch: „Lønnedskæring“. Herefter „Hunden og Kurven“ foran Tæppet, imedens var Scenen gjort klar til Palles Patr. med „I alle de Riger og Lande“. Saa fulgte „Madam Hansen sælger Æbler“, foran Tæppet, imedens var Scenen klar til „Pigernes Navneforandring“, som blev Aftenens Clou. Den vil jeg anbefale til andre Troppe, den satte Lattermusklerne i Virksomhed. Saa kom „Af Banen, her kommer Heltene“, Tegningen i Bladet gav os „Idéen“. Tak for den.

Tilslidst viste vi „et Blaamejsmøde“, som det i Virkeligheden foregaar, sammentrængt selvfølgelig, det gjorde Lykke. Alt i alt høstede vi et godt Bifald baade fra Publikum og Pressen.

„Aarhus Stiftstidende“ skrev, at vor Fest var præget af „Opfindsomhed“, hvilket vi var meget stolte af, da der saa ofte bliver klaget over, at Spejdere netop saa tit mangler denne Egenskab.

Vi kunde denne Gang glæde os over et helt nyt Publikum, foruden de mange gamle trofaste. Festen var rigt besøgt af Byen Ungdom, ca. 250. Det pyntede pænt ved de festlige Kaffeborde, som Spejdere havde arrangeret smukt med Efteraarsfarver.

I Pausen mellem Kaffen og Ballet var der Lejlighed for Forældre og Interesserede at bese vort Tropslokale, som vi selv er meget glade for, og som Gæsterne fandt interessant. Kl. 10 begyndte Ballet, og Dansen gik lystig lige til Kl. 1. Festen sluttede med, at alle Spejdere, Dreng og Piger, staaende afsang „Vær beredt“. Og hermed min Tak til Spejderne for det gode Samarbejde for Festen.

Clas.

*) Hvordan er den?

Red.

Hjørring Trop har i Forbindelse med Det danske Spejderkorps, Hjørring Trop, holdt en Udstilling, der blev en stor Succes.

Til Programmet havde Byens Handlende tegnet Annoncer, og der var forud solgt Lodsedler paa en Cykel og et Telt, saa Udstillingen var sikret økonomisk, før selve Dagen oprandt.

Drengene havde en Lejrplads, en Stand med Lejrudstyr og en Landsudstilling med Faner, Pokaler, Skind og Billeder. Pigerne havde et „Tropslokale“ med Udstilling fra Depotet og en Husflidsbod, der var saa righoldig, at vi vist aldrig har præsteret det bedre. Fælles var Tombola, Fiskedam og Konditori.

Ulveungerne opførte „Tre smaa Soldater“ og sang deres Sange, og mens de klædte om, fortalte Flok-assistenten en Historie paa Jysk. Blaamejserne sang og fremstillede „Her er det Hus, som Jacob byggede“. Drengene havde en lille Sketch: „Spiritusprøven“, og Pigerne spillede „Eksamen i Huskeby Skole“. Til Slut var der fælles Lejrbaal.

Borgmesteren aabnede Udstillingen, og derved var Byens Interesse for Sagen bevist — og Spejderne kvitterede ved at synge en Sang til Byens Pris.

Ca. 1500 Mennesker besøgte Udstillingen, og Trængselen var saa stor, at mange døjede med at naa frem til Boderne. Et Fakkeltog med 100 Fakler bidrog meget til at forhøje Stemningen og trak mange Mennesker med op paa Udstillingen. — h.

Mon der er nogen, der kender Rønne Teater? En enkelt har maaske paa en Tur i Rønnes smaa Gader set et tilsyneladende ganske almindeligt Bindingsværkshus, men hvor der over Indgangsdøren stod „Rønne Teater, opført 1823“, og naar man saa ser nærmere til, er der en lidt større Bygning, ogsaa med Bindingsværk, ved Siden af, og som staar i Forbindelse med Huset. Udvendigt ser det hyggeligt ud, men man skal ogsaa kende det indvendigt for at forstaa, hvilken glimrende Ramme det danner for en Spejderfest.

Der er selve Teatret med rigtig Scene og en Del Kulisser, og i de tilstødende Lokaler er der omend ikke god Plads saa dog Plads nok til Opstilling af Husflidsbod, Tombola, Fiskedam og Kaffeborde. I Kælderen er der stort Køkken med rigeligt Ser-

ORD DER KRÆVER NÆRMERE EFTERTANKE.

Man fortryder det aldrig:

*Hvis man altid optager andres Ord
og Handlinger i den bedste Mening,*

naar man har holdt et givet Løfte,

*hvis man lader være med at lytte til
Bagtalere,*

*hvis man tænker sig om, inden man
handler,*

*hvis man søger at faa det bedste ud
af en daarlig Situation.*

vice. Vi lejer saa hele Historien for en Aften, Spejdermødrene giver Kager, saa Kaffeudskænkningen sørger vi selv for, Garderoben betjener Folk selv med Hjælp af Spejderne. Det synes jeg er en ideel Maade at holde Spejderfest paa; man faar rigtig Indtryk af, at Spejderne er Værter hele Aftenen igennem.

Saadan Spejderfest holdt vi Mandag den 29. November, og den var saa vellykket, som kun en Spejderfest kan være.

Af Underholdning gjorde vist Blaamejsernes bagvendte Gymnastik i dæmpet Belysning mest Lykke. Den Mand, der skulde sørge for Tæppet, glemte det ganske; han kom bagefter hen og sagde lidt flovt: „De maa meget undskylde, men det var jo saa interessant med den Gymnastik.“ Naar man saa har virkelig gode Skuespilkræfter blandt Troppens Spejdere, maa Aftenen jo blive vellykket; saaledes vakte „Terje Vigen“ sagt paa forskellige Maade ogsaa Jubel. (Den øvrige Underholdning vil jeg senere omtale.)

At vi bagefter kunde opvarte baade med Tombola og Fiskedam, skyldes kun Forældrenes store Forstaaelse og Hjælpsomhed.

Husk at indsende Styrkelister og Oversigt over Troppens Regnskab inden 15. Januar.

Den nye Lejrhue

Den nye Vindjakke

De nye Sportsstrømper

*De nye Spejder- og
Skolesko*

De nye Spejderstøvler

De nye Vandrestøvler

REDAKTION: FRU HANNA HOLMBLAD LUND, Læssøegade 198, Odense. (Hertil sendes alt angaaende Bladets Indhold.)
ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til: »PIGESPEJDERNE«, Frk. Anne Marie Rasmussen, Sønderg. 7, Odense. Postgiro 363 02
EKSPEDITION OG TRYK: FYENS STIFTSBOGTRYKKERI (DREYER), Odense. Afleveret til Postvæsenet den 14. Decbr. 1937.